

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **kpt. Ing. P.M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem v Praze 6, Tychonova 1, adresa pro doručování: Sekce legislativní a právní Ministerstva obrany, odbor pro právní zastupování, se sídlem nám. Svobody 471, Praha 6, poštovní příhrádka 154, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra obrany č. j. 1001-3/2011-1070 ze dne 11.7.2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra obrany č. j. 1001-3/2011-1070 ze dne 11.7.2011 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000 Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž ministr obrany (dále též „žalovaný“) zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí náčelníka Vojenské policie (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10.6.2011, č.j. 170-3/2011-5104, jímž mu byl uložen kázeňský trest snížení platu o 15 % na dobu tří měsíců podle § 53 odst. 2 písm. d) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání ve znění rozhodném (dále jen „zákon o vojácích z povolání“).

Žalobce v podané žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo vydáno po uplynutí zákonem stanovené třicetidenní prekluzivní lhůty dle § 55 odst. 1 věta první zákona o vojácích z povolání. Lhůta totiž počala běžet dne 24.3.2011, tj. den poté, co se správní orgán dozvěděl o výsledcích šetření Hlavního velitelství Vojenské policie Praha. Vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 19.4.2011 došlo k zastavení běhu lhůty, a to až do zrušení tohoto rozhodnutí v odvolacím řízení dne 16.5.2011. Běh lhůty pak pokračoval ode dne 17.5.2011 a k jejímu marnému uplynutí došlo již dne 23.5.2011. Nesouhlasil s výkladem žalovaného, že po zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení počne běžet

nová třicetidenní lhůta pro rozhodnutí. Podle žalobce výklad § 55 zákona o vojácích z povolání a čl. 197 Základního řádu ozbrojených sil České republiky přijatý žalovaným nemůže obstát, neboť opomíjí smysl zákonné úpravy. Jako nepřípadný označil i poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ans 6/2009 - 82 ze dne 26. 2. 2010, když tento se zabývá během pořádkové, nikoli zákonné prekluzivní lhůty.

Žalobce podrobně popsal správními orgány provedené formulační změny ve vymezení popisu jednání, které mu byly kladeny za vinu. Konkrétně upozornil na popis skutku v oznámení o zahájení řízení ze dne 13. 4. 2011, při sepisování protokolu o ústním jednání ze dne 19.4.2011, po neformální ústní výzvě k rozhovoru dne 6.6.2011 až po výroky v žalobou napadených rozhodnutích.

Namítal, že první odstavec výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje řádný popis objektivní stránky kázeňského přestupku (jednání, následek, kauzální nexus), neboť není zřejmé, jaký byl následek tvrzeného žalobcova striktního nepostupování v mezích § 2 odst. 4 a § 52 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád ve znění rozhodném (dále jen „trestní řád“), čím byla překročena míra nezbytná k dosažení účelu plněného úkolu (o který úkol se jednalo) a která práva a svobody jím nebyly plně šetřeny. Dále není patrné, které žalobcovo jednání vyvolalo následek a jaký následek a rovněž není zřejmé, jaký je vztah mezi jednotlivými jednáními a jejich následky. Zároveň poukázal na nesrovnalosti i v části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Zde bylo nad rámec výrokové části vytýkáno, že policejní orgán provádějící procesní úkon na něj nebyl připraven. Nepřipravenost byla spatřována v nepřítomnosti informatika – znalce, který by na místě třídil věci důležité pro trestní řízení. S tímto žalobce nesouhlasil, neboť výše uvedený postup by naopak byl v rozporu s § 2 odst. 4 trestního řádu. Zdůraznil, že státní zástupce souhlasil se zajištěním videokazet v prohlížené kanceláři a po celou dobu úkonu byl před budovou České televize přítomen informatik – znalec. Rovněž nesouhlasil s tím, že měl nedostatečně zajistit subjekt a prostory, které měly být podrobeny procesnímu úkonu. Dovodil tak, že ve věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, když ani nebyly provedeny jím navrhované výslechy svědků.

Nesouhlasil ani se skutkovými zjištěními uvedenými ve druhém odstavci výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Odkazy správního orgánu prvního stupně na žalobcovo porušení čl. 1 odst. 1 Závazného pokynu náčelníka Vojenské policie č. 2 Zřizování a činnost výjezdových skupin Vojenské policie chybnou aplikací čl. 12 odst. 1, 4 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 100/2001 ke kriminalistické činnosti Policie České republiky ze dne 7.12.2011, označil za vytržené z celkového kontextu, čímž došlo k opominutí čl. 9 odst. 1, 2 a 3 Hlavy I. Závazného pokynu, neboť sporovaná ustanovení jsou popisem prvotních a neodkladných úkonů na místě činu, kterými bylo zajistit prostor před vstupem do kanceláře, kde měla být prohlídka provedena. Namítal, že skutkový stav nebyl ani ohledně tohoto vytýkaného pochybení náležitě zjištěn, když ve správním řízení nebyly vyslechnuty osoby přítomné na místě prohlídky.

Nesprávná skutková zjištění namítal i ohledně třetího odstavce výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Uvedl, že v této části výroku mu bylo nesprávně vytýkáno, že příslušníci zásahového oddělení nebyli řádně zevně označeni dle § 1 odst. 5 vyhlášky ministerstva obrany č. 212/2003 Sb., kterou se stanoví způsob zevního označení a vzor služebního průkazu vojenského policisty a barevné provedení a označení dopravních prostředků Vojenské policie (dále jen „vyhl. č. 212/2003 Sb.“). Výtku odmítl, neboť tři ze čtyř příslušníků zásahového oddělení byli označeni nápisy Vojenská policie.

Připustil, že čtvrtý příslušník rtn. Doležal řádně označen nebyl, zřejmě z důvodu vypjaté situace si nedostatku v označení nevšiml. Zdůraznil, že příslušníci zásahového oddělení měli svého velitele, který měl jejich ústroj kontrolovat. Poukázal na to, že ani k této skutečnosti nebyl ve správním řízení proveden výslech příslušníků zásahového oddělení. Navíc vyhl. č. 212/2003 Sb., neupravuje způsob označení kombinézy 2006 pro vojenské policisty (dále též „zásahový oděv“), kterou měli zasahující příslušníci v době úkonu oblečenu.

S ohledem na výše uvedené shrnul, že popis skutkových jednání postrádá řádný popis objektivní stránky kázeňského přestupku, tj. jednání, následek a kauzální nexus a rovněž konstatoval porušení zásady *in dubio pro reo*.

Závěrem namítal porušení svého práva na obhajobu dle § 54 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, neboť dne 19.4.2011 došlo jak k ústnímu jednání ve věci, tak k vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dále ve správním řízení nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy, zjištěný skutkový stav nemá oporu ve správním spise, nebyly dodrženy formální podmínky řízení např. písemné předvolání, vyrozumění o zahájení řízení, vyrozumění o ukončení dokazování, možnost vyjádřit se k věci, seznámit se se spisovou dokumentací.

Žalobce soudu navrhl, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. Žalobcem provedený výklad § 55 zákona o vojácích z povolání týkající se počítání běhu prekluzivních lhůt označil za účelový.

Nesouhlasil s námitkou, že popis skutku obsažený ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí neobsahuje řádný popis objektivní stránky kázeňského přestupku. S poukazem na § 51 odst. 1 zákona o vojácích z povolání a čl. 138 Základního řádu konstatoval, že kázeňským přestupkem je již nežádoucí jednání spočívající v porušení povinnosti stanovené příslušnými právními předpisy nebo vojenskými řády a předpisy. Kázeňský přestupek nemusí vyvolat nějaký následek spočívající v porušení či ohrožení zákonem chráněného společenského zájmu. Kázeňské přestupky jsou totiž specifické již tím, že dopadají na úzkou skupinu osob – příslušníků ozbrojených sborů, u nichž je nutné zajistit vysokou úroveň disciplíny a řádné plnění služebních povinností. Popis skutkových jednání kázeňského přestupku nemusí obsahovat popis následku a kauzálního nexu.

Podotkl, že jednání kladená žalobci za vinu byla obsažena i v listinném důkazu Přezkoumání postupu policejního orgánu při prohlídce jiných prostor čj. 1 KZN 60/2010-82 Městského státního zastupitelství.

Uvedl, že správní orgány se s důkazy navrhovanými žalobcem vypořádaly, konkrétně odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

K námitce žalobce, že z jeho strany nedošlo k porušení povinnosti při výkonu služby nosit předepsaný stejnokroj § 49 písm. d) ve spojení s § 48 odst. 1 písm. g) zákona o vojácích z povolání poukázal na videozáznam z úkonu. Na videozáznamu lze spatřit příslušníka vojenské policie s taktickou vestou bez jakéhokoli nápisu. Počet řádně neustrojených příslušníků je irelevantní.

Nesouhlasil ani s procesními námitkami žalobce. Zdůraznil, že s ohledem na krátkou subjektivní prekluzivní lhůtu pro rozhodnutí správního orgánu, nelze v rámci řízení o kázeňských přestupcích trvat na dodržení veškerých formálních procesních postupů jako v jiných správních řízeních. Navíc kázeňské přestupky jsou řešeny funkcionáři pověřenými velením a řízením příslušných součástí ozbrojených sil, pro které je řešení kázeňských přestupků pouze jednou z mnoha funkcí a činností.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Soud o věci jednal a rozhodoval bez nařízení ústního jednání, postupem podle § 51 odst. 1 s.r.s., neboť žalobce s rozhodnutím soudu bez nařízení ústního jednání výslovně souhlasil a žalovaný se ve lhůtě k tomuto postupu soudu nevyjádřili.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 11.3.2011 byla v budově zpravodajství České televize provedena prohlídka jiných prostor – kanceláře č. 145 policejním orgánem Vojenské policie. Prohlídka byla provedena mimo jiné žalobcem, kpt. H., kpt. H., kpt. P. Tyto skutečnosti vyplývají z návrhu na provedení prohlídky jiných prostor a pozemků ze dne 11.3.2011 Městského státního zastupitelství, příkazu k prohlídce jiných prostor Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 11.3.2011, z informační zprávy ze dne 11.3.2011, č.j. 74/85-5/2011-7830, sepsané žalobcem a z úředních záznamů ze dne 12.3.2011, STČ: 74/85-5/2011-7830.

Dne 14.3.2011 státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství Praha 1 pověřila pověřený orgán oddělení inspekce a vnitřní kontroly Vojenské policie prověřením všech okolností zákroku při prohlídce jiných prostor v budově České televize dne 11.3.2011.

Dne 15.3.2011 pod č.j. 1 KZN 60/2010 – 82 státní zástupce Městského státního zastupitelství v Praze vyhotovil zprávu z přezkoumání postupu policejního orgánu při prohlídce jiných prostor v budově České televize dne 11.3.2011, z níž vyplynulo, že státní zástupce na základě protokolu z prohlídky ze dne 11.3.2011, doplněného dne 14.3.2011, tří úředních záznamů a dvou kusů DVD dokumentujících průběh prohlídky, dospěl k závěru, že po formální stránce byla prohlídka uskutečněna v souladu s § 85 trestního řádu. Zdůraznil, že není oprávněn hodnotit vlastní způsob vstupu do budovy televize z hlediska ustrojení, označení a vyzbrojení jednotlivých policistů, jejich chování vůči ostatním osobám a taktiku vedení úkonu.

Konstatoval však, že policejní orgán nepostupoval striktně dle § 2 odst. 4 a § 52 trestního řádu, neboť plně nešetřil práva a svobody v LZPS a mezinárodních smlouvách. Základní pochybení spatřoval v nedostatečné přípravě a výkonu prohlídky, neboť přestože věděl, že bude hledána listina, příp. datové nosiče, nezajistil přítomnost informatika-znalce. Dalším pochybením byla skutečnost, že nebylo dostatečně zjištěno, u koho se má prohlídka provádět. Přestože byla prohlídka vymezena prostorem celé kanceláře č. 145, policejní orgán nezajistil, kterou část kanceláře užívá redaktor R., nezeptal se jeho nadřízeného ani nezajistil jeho přítomnost na pracovišti. Svým postupem tak nepřiměřeně zasahoval do práv ostatních uživatelů kanceláře. Dále byly nesprávně zajišťovány materiály, které zjevně neměly souvislost se zajišťovanou věcí.

Dne 22.3.2011 se orgán s kázeňskou pravomocí dozvěděl o výsledku šetření Oddělení inspekce a vnitřní kontroly Hlavního velitelství Vojenské policie Praha, což vyplývá z podání

ze dne 22.3.2011, kterým byla věc předložena s návrhem na projednání kázeňského přestupku a ze zprávy o výsledku šetření ze dne 22.3.2011, na níž je sice uvedeno, že dne 23.3.2011 s ní byla seznámena určitá osoba, ale její podpis je zcela nečitelný.

Dne 13.4.2011 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení ve věci podezření ze spáchání kázeňského přestupku dle § 51 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, neboť jako velitel příslušníků skupiny sestavené z policejního orgánu Oddělení obecné kriminality Velitelství ochranné služby Vojenské policie Praha a zásahového oddělení Velitelství ochranné služby služby Vojenské policie Praha (dále též „velitel skupiny“) při zahájení prohlídky jiných prostor nesprávně vyhodnotil stav bezpečnostního rizika v místě vstupu do objektu a vydal pokyn příslušníkům zásahového oddělení k překonání vstupních turniketových přepážek a ke vstupu do budovy, kde nepostupoval striktně dle § 2 odst. 4 a § 52 trestního řádu, čímž překročil míru nezbytnou k dosažení účelu plněného úkolu a plně nešetřil práva a svobody v LZPS a mezinárodních smlouvách.

Dne 18.4.2011 se žalobce písemně vyjádřil k oznámení o zahájení řízení, v němž nesouhlasil s pochybeními kladenými mu za vinu. Uvedl, že stav bezpečnostní rizika vyhodnotil správně, když do doby příjezdu na parkoviště u budovy č.2 vzdálené od budovy cca 100m neobdržel žádnou informaci o změně situace. K prokázání tohoto tvrzení navrhl doplnit spis o úřední záznam mjr. Č. (o telefonickém rozhovoru s redaktorem R.), o protokol o vydání věci s GŘ ČT J. J., o úřední záznam o průběhu jednání s GŘ ČT, o úřední záznam o průběhu událostí ze dne 10.3.2011, o úřední záznam kpt. H. a prap. R. o událostech dne 10.3.2011, o protokol o vydání věci s Ouředníkem, o monitoring tisku ze dne 10. a 11.3.2011, o dopis GŘ ČT pro ministra obrany a náčelníka Vojenské policie, o úřední záznam kpt. H. a kpt. H. o situaci před budovou České televize dne 11.3.2011. Nesouhlasil ani s pochybením spočívajícím v překročení míry nezbytné k dosažení účelu plněného úkolu a nešetření plně práv a svobod dle LZPS a mezinárodních smluv, proto požadoval doplnit důkazní materiály o výsledky plk. B., mjr. K., kpt. H., kpt. H., kpt. P., kpt. P., nprap. S., prap. R. a předložení spisové dokumentace inspekce Vojenské policie o prověřování všech okolností zákroku při prohlídce jiných prostor v budově České televize dne 11.3.2011 a spisovou dokumentaci k případu „Děčko“ z obdobných důvodů.

Dne 19.4.2011 byl žalobce ve věci vyslechnut, bylo mu sděleno, že spisový materiál byl doplněn o výpis z vnitřního rozkazu NVP č. 1/2011 a výpis z vnitřního rozkazu velitele VelOSI VP Praha č. 1/2011, kopie mu byly předány. Žalobce nesouhlasil s tím, že nebyly provedeny jím navrhované důkazy a nebyl dle jeho požadavku doplněn spisový materiál, což vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 19.4.2011 č.j. 170-3/2011-5104.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl žalobci uložen kázeňský trest bylo vydáno dne 19. 4. 2011 a dne 20.4.2011 bylo žalobci doručeno. Žalobce proti rozhodnutí podal dne 21.4.2011 blanketní odvolání, doplněné podáním ze dne 26.4.2011, které bylo Kabinetu Ministra obrany doručeno dne 27.4.2011.

Dne 16.5.2011 žalovaný k odvolání žalobce zrušil předchozí správní rozhodnutí ze dne 16.4.2011 pro nepřezkoumatelnost z důvodu neurčitého popisu skutku. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17.5.2011.

Dne 6.6.2011 bylo žalobci na ústním jednání sděleno podezření ze spáchání kázeňského přestupku dle § 51 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, neboť jako velitel skupiny při zahájení prohlídky jiných prostor nesprávně vyhodnotil stav bezpečnostního

rizika v místě vstupu do objektu a vydal pokyn příslušníkům zásahového oddělení k překonání vstupních turniketových přepážek a ke vstupu do budovy, kde nepostupoval striktně dle § 2 odst. 4 a § 52 trestního řádu, čímž překročil míru nezbytnou k dosažení účelu plněného úkolu a plně nešetřil práva a svobody v LZPS a mezinárodních smlouvách. Dále, že je podezřelý z toho, že jako velitel skupiny porušil čl. 1 odst. 1 Závazného pokynu náčelníka Vojenské policie č. 2 Zřizování a činnost výjezdových skupin Vojenské policie chybnou aplikací čl. 12 odst. 1, 4 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 100/2001 ke kriminalistické činnosti Policie České republiky ze dne 7.12.2011 (dále též „Závazný pokyn“), když na místo úkonu dovolil přístup nepovolaným osobám a jejich pohyb na místě a tím, že nevyhradil a nezajistil prostor pro zdržování se ostatních osob přímo nezúčastněných na předmětném úkonu. Pochybení bylo rovněž spatřováno v jeho nedostatečné přípravě a výkonu prohlídky, neboť přestože věděl, že bude hledána listina, příp. datové nosiče, nezajistil přítomnost informatika-znalce. Další pochybení bylo spatřováno v tom, že žalobce nedostatečně zjistil, u koho se má prohlídka provádět. Přestože byla prohlídka vymezena prostorem celé kanceláře č. 145, nezjistil, kterou část kanceláře užívá redaktor R., nezeptal se jeho nadřízeného ani nezajistil jeho přítomnost na pracovišti. Svým postupem tak nepřiměřeně zasahoval do práv ostatních uživatelů kanceláře. Zajišťoval materiály, které zjevně neměly souvislost se zajišťovanou věcí. Dále byl podezřelým, že jako velitel skupiny nezkontroloval a tím nezabezpečil vstup do objektu řádně ustrojeným a označeným příslušníkům Vojenské policie, čímž porušil § 1 odst. 5 vyhl. č. 212/2003 Sb. Na jednání žalobce veškerá výše uvedená podezření odmítl jako vykonstruovaná a požádal o poskytnutí lhůty k vyjádření do 13.6.2011. Správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že ve věci již byly shromážděny dostatečné podklady pro rozhodnutí a poučil jej o možnosti se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům, navrhnout důkazy a rovněž jej poučil o možnosti nahlížet do spisu. Na nahlížení mu nabídl termíny ve dnech 7.6., 8.6. a 9.6.2011, příp. po telefonické domluvě i jiný termín (viz protokol o ústním jednání ze dne 6.6.2011 č.j. 170-3/2011-5104).

Správní orgán prvního stupně dne 10.6.2011 opětovně ve věci vydal rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 13.6.2011. Žalobce jím byl shledán vinen spácháním kázeňského přestupku dle § 51 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, neboť dne 11.3.2011 v budově zpravodajství České televize při zahájení prohlídky jiných prostor jako velitel skupiny nesprávně vyhodnotil stav bezpečnostního rizika v místě vstupu do objektu a vydal pokyn příslušníkům zásahového oddělení k překonání vstupních turniketových přepážek a ke vstupu do budovy, kde nepostupoval striktně dle § 2 odst. 4 a § 52 trestního řádu, čímž překročil míru nezbytnou k dosažení účelu plněného úkolu a plně nešetřil práva a svobody v LZPS a mezinárodních smlouvách.

Vinen byl shledán také tím, že jako velitel skupiny porušil čl. 1 odst. 1 Závazného pokynu náčelníka Vojenské policie č. 2 Zřizování a činnost výjezdových skupin Vojenské policie chybnou aplikací čl. 12 odst. 1, 4 Závazného pokynu, když

1. V rozporu s čl. 12 odst. 1 Závazného pokynu na místo úkonu dovolil přístup nepovolaným osobám a jejich pohyb na místě procesního úkonu (např. poslanec V. J.)
2. V rozporu s čl. 12 odst. 4 Závazného pokynu nevyhradil a nezajistil prostor pro zdržování se ostatních osob přímo nezúčastněných na předmětném úkonu (např. ostatní příslušníci Vojenské policie, poslanec V. J.).

Dále byl shledán vinen, že jako velitel skupiny nezkontroloval a tím také nezabezpečil vstup do budovy České televize řádně ustrojeným a označeným příslušníkům Vojenské policie, čímž porušil § 1 odst. 5 vyhl. č. 212/2003 Sb. Příslušníci Vojenské policie nebyli řádně zevně označeni žádným nápisem, který by označoval příslušnost k Vojenské policii a tím jako nadřízený dle § 49 písm. d) zákona o vojácích z povolání minimálně z nevědomé

nedbalosti porušil povinnost vést podřízené k plnění povinností, které jsou dány § 48 odst. 1 písm. g) zákona o vojácích z povolání, kdy voják je povinen při výkonu služby nosit předepsaný stejnokroj.

Za veškeré výše uvedené, z nedbalosti zaviněné jednání, kterým porušil § 49 písm. d) a § 48 odst. 1 písm. g) zákona o vojácích z povolání, neboť důsledně a přesně neplnil úkoly uložené mu právními předpisy a zaviněně jednal v rozporu s výše uvedenými vnitřními předpisy a rozkazy, za což mu byl dle § 53 odst. 2 písm. d) zákona o vojácích uložen kázeňský trest snížení platu o 15 % na dobu tří měsíců.

V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že jednání (pochybení) kladená žalobci za vinu byla zjištěna ze zprávy státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 15.3.2011 pod č.j. 1 KZN 60/2010 – 82. Podstatný obsah zprávy byl do textu odůvodnění překopírován a správní orgán prvního stupně uvedl, že dle § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) vycházel z presumpce správnosti této listiny a skutečnosti v ní uvedené považoval za pravdivé a prokázané. K žalobcem, v podání ze dne 18.4.2011, navrženým důkazům uvedl, že veškeré jím navržené listiny, spisovou dokumentaci k případu „Děčko“ a výslechy svědků má za nadbytečné, neboť skutkový stav ve věci byl náležitě zjištěn. Spisový materiál byl doplněn pouze o Závazný pokyn náčelníka Vojenské policie č. 2, Zřizování a činnost výjezdových skupin Vojenské policie a o Závazný pokyn policejního prezidenta č. 100/2001 ke kriminalistické činnosti Policie České republiky ze dne 7.12.2011. Poukázal na to, že během ústního jednání dne 6.6.2011 byla žalobci dána možnost, aby se ve věci vyjádřil v dostatečné lhůtě lhůtě tři dnů. K právnímu posouzení žalobcova jednání dodal jen, že se muselo z jeho strany jednat o zaviněné nedbalostní jednání, když minimálně nevěděl, že jedná v rozporu s dotčenými právními a vnitřními předpisy, ač o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Proti rozhodnutí podal žalobce dne 13.6.2011 nejprve blanketní odvolání, které následně doplnil podáním ze dne 15.6.2011, jež bylo Kabinetu ministra obrany doručeno dne 16.6.2011. Odvolací námitky žalobce se shodují s žalobními námitkami vyjma v odvolání konkrétně rozvedené námitky nesprávného ústního neformálního předvolání žalobce na ústní jednání dne 6.6.2011. Nesouhlasil s provedeným důkazním řízením, neboť v řízení nebyly doplněny žádné důkazy a jím navržené důkazy byly toliko s poukazem na procesní ekonomii bez dalšího zamítnuty. Zdůraznil, že tyto mají kauzální souvislost s projednávanou věcí.

Dne 11.7.2011 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým zamítl žalobcovo odvolání a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobci bylo rozhodnutí doručeno dne 14.7.2011 a odůvodněno bylo tak, že žalovaným nebyla zjištěna pochybení. Rovněž se ztotožnil s právním posouzením věci, podrobně vyložil počítání subjektivní prekluzivní lhůty dle § 55 zákona o vojácích z povolání a s poukazem na nálezy Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 949/09 ze dne 26.8.2010 dovodil, že tato lhůta počne znovu běžet od právní moci zrušujícího rozhodnutí.

K námitce nedostatečných skutkových zjištění uvedl, že v odvoláním napadeném rozhodnutí bylo jasným způsobem popsáno, v jakém jednání žalobce bylo shledáno porušení právních předpisů, jaké mělo toto jednání následek, a že mezi tímto jednáním a následkem byla příčinná souvislost.

Odmítl výtku nesprávného předvolání na ústní jednání dne 6.6.2011 s tím, že vzhledem k velmi krátké prekluzivní lhůtě pro rozhodnutí ve věci nelze v daném případě dogmaticky aplikovat správní řád. Jako zcela postačující a v souladu s právem žalobce na řádnou obhajobu posoudil skutečnost, že žalobce byl k jednání předvolán a jednání se účastnil, což je potvrzeno protokolem ze dne 6.6.2011.

Zdůraznil, že se žalobce nemůže jako velitel zásahu zprostit odpovědnosti za nedostatečnou ústroj vojenského policisty dle vyhlášky č. 212/2003 Sb., byť by nebyl takto řádně označen pouze jeden ze zasahujících vojenských policistů.

Žalovaný měl shodně se správním orgánem prvního stupně za to, že ve věci byl řádně zjištěn skutkový stav, proto neshledal návrhy na doplnění dokazování důvodnými. Upozornil na to, že žalobce konkrétně neuvedl, zda by výsledkem svědků byly zjištěny nové skutečnosti či by jimi došlo ke zpochybnění již provedených důkazů.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jejich vydání předcházela, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 55 zákona o vojácích z povolání za kázeňský přestupek uloží orgán s kázeňskou pravomocí kázeňský trest nejdříve 24 hodin po jeho spáchání, nejpozději však do 30 dnů ode dne, kdy se o jeho spáchání dověděl. Je-li jednání vojáka, v němž lze spatřovat naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku, předmětem šetření jiného orgánu, počíná lhůta 30 dnů pro uložení kázeňského trestu běžet dnem, kdy se orgán s kázeňskou pravomocí dověděl o výsledku tohoto šetření; dopustil-li se voják kázeňského přestupku v zahraničí, dnem následujícím po dni návratu vojáka ze zahraničí. Za kázeňský přestupek lze uložit kázeňský trest do 1 roku ode dne jeho spáchání.

Podle § 57 odst. 1 věta první zákona o vojácích z povolání kázeňský trest ukládá orgán s kázeňskou pravomocí písemným rozhodnutím, které se musí vojákovi doručit.

Podle § 57 odst. 2 zákona o vojácích z povolání o odvolání rozhoduje orgán s kázeňskou pravomocí bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Rozhodnutí je vykonatelné dnem následujícím po nabytí právní moci.

Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou prekluze práva žalovaného uložit žalobci za kázeňský přestupek dle § 51 odst. 1 zákona o vojácích z povolání kázeňský trest dle § 55 zákona o vojácích z povolání. Posledně uvedené zákonné ustanovení stanoví subjektivní a objektivní lhůty, v nichž je orgán s kázeňskou pravomocí oprávněn rozhodnout o trestu. Maximální subjektivní třicetidenní lhůta, v níž lze vojákovi uložit kázeňský trest, počíná běžet dnem, kdy se příslušný orgán dozvěděl o spáchání přestupku, nebo o výsledku šetření předmětného skutku jiným orgánem. Nejpozději lze vojákovi uložit kázeňský trest v objektivní lhůtě jednoho roku, která počíná běžet ode dne, kdy byl kázeňský přestupek vojákem spáchán. Přičemž v těchto lhůtách musí být meritorní rozhodnutí vojákovi též doručena. Soud jen podotýká, že subjektivní lhůta musí skončit nejpozději současně s koncem lhůty objektivní.

Žalobce byl přesvědčen, že správnímu orgánu prvního stupně počala subjektivní lhůta plynout dne 24.3.2011 a k jejímu marnému uplynutí došlo dne 23.5.2011. Mezi účastníky byla spornou otázka, zdali po vydání správního rozhodnutí o odvolání žalobce počíná běžet správnímu orgánu prvního stupně nová třicetidenní subjektivní lhůta pro rozhodnutí, či se má pouze dopočítat k její již uplynuté části, zbývající část. Soud při posouzení této problematiky

vyšel z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 24.6.2010 č.j. 4 Ads 51/2010-77 a ze dne 21.8.2010 č.j. 4 Ads 76/2010-128, přestože se zabývaly problematikou výkladu dvouměsíční subjektivní lhůty obsažené v § 186 odst. 9 zákona č. 361/2013 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Soud však přesto dospěl k závěru o vhodnosti použití této judikatury na posuzovanou věc. Výše uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu totiž zohlednila specifika právní úpravy oblasti služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů, zejména byla zdůrazněna odlišnost povahy zde stanovených subjektivních lhůt, na rozdíl od lhůt upravených například v zákoně č. 9/1991 Sb., o zaměstnanosti a působnosti orgánů České republiky na úseku zaměstnanosti či v zákoně č. 591/1992 Sb., o cenných papírech. Zákon o služebním poměru má totiž vlastní speciální a komplexní úpravu řízení ve věcech služebního poměru a příslušným správní orgánům neposkytuje rozsáhlý časový prostor pro rozhodnutí ve věci, neboť zde byly stanoveny poměrně krátké prekluzivní lhůty pro rozhodnutí. Přičemž v zákoně o vojácích z povolání je rovněž v hlavě III. obsažena speciální a komplexní právní úprava kázeňského řízení, spočívající v kázeňské pravomoci příslušných správních orgánů ukládat vojákům za kázeňské přestupky kázeňské tresty. Taktéž zákon o vojácích z povolání časově omezuje možnost uložit kázeňské tresty delikventům krátkými prekluzivními lhůtami. Právě s ohledem na velmi krátkou délku této subjektivní lhůty, jakož i s ohledem na podobnou a specifickou úpravu dotčených právních vztahů, má soud za to, že je třeba závěry přijaté ve výše uvedených rozsudcích Nejvyššího správního soudu vztáhnout i na nyní posuzovanou věc.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.6.2010 č.j. 4 Ads 51/2010-77 k počítání běhu subjektivní prekluzivní lhůty uvedl následující: „*ve smyslu § 106 odst. 3 ve spojení s § 146 odst. 3 zákona o služebním poměru postačí, vydal-li služební funkcionář rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru v prvním stupni a ve lhůtě bylo též prokazatelně doručeno. Tomuto závěru odpovídá i stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 1999, č.j. S 296/99, publikované jako Rc 9/2000, podle něhož se pro splnění podmínky uvedené v § 106 odst. 3 zákona o služebním poměru nevyžaduje, aby rozhodnutí služebního orgánu ve stanovených lhůtách též nabylo právní moci. Vlastní nabytí právní moci vydaného rozhodnutí se již ke splnění zákonných podmínek nevyžaduje. Nejvyšší správní soud podotýká, že se shora uvedené stanovisko a právní úprava vztahuje k rozhodnutí prvostupňovému, který vydal služební funkcionář. Pozdější rozhodnutí odvolacích orgánů - služebních funkcionářů již nerozhodují o propuštění, nýbrž o podaném odvolání. I z tohoto důvodu je třeba podmínku vydání rozhodnutí o propuštění v zákonných lhůtách považovat za splněnou. ... Za situace, kdy příslušník podá proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (služebního funkcionáře) odvolání, by totiž závěr krajského soudu o nutnosti pravomocného uložení kázeňského trestu ve dvouměsíční subjektivní lhůtě prakticky znemožňoval aplikaci ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, které, jak již bylo uvedeno výše, stanoví nadřízenému služebnímu funkcionáři povinnost rozhodnout o odvolání nejpozději do 90 dnů od jeho podání. Uvedený závěr krajského soudu totiž ve svém důsledku znamená, že ve dvouměsíční subjektivní lhůtě by muselo být vydáno jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (služebního funkcionáře) o uložení kázeňského trestu, tak rozhodnutí odvolacího správního orgánu (nadřízeného služebního funkcionáře), přičemž rozhodnutí nadřízeného služebního funkcionáře musí nabýt právní moci. Nastíněný výklad krajského soudu by tak mohl vést k tomu, že nadřízený služební funkcionář by o odvolání ve skutkově složitém případě rozhodl v souladu s § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru v 90 denní lhůtě od podání odvolání, rozhodoval by však za situace, kdy by již příslušníka nemohl za kázeňský přestupek, nebo jednání, které má znaky přestupku, potrestat, přestože postupoval v souladu se zákonem. S výkladem zaujatým krajským soudem proto nelze souhlasit, neboť by vedl k nerespektování interpretačního pravidla, že právní normy je třeba vykládat tak, aby se*

některé jejích části nestaly obsoletními. Je tedy zřejmé, že shora nastíněný výklad ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru zaujatý krajským soudem je nesprávný a neudržitelný. Nejvyšší správní soud je tak stejně jako stěžovatel přesvědčen o tom, že závěr krajského soudu o nutnosti pravomocného potrestání za spáchaný kázeňský přestupek ve dvouměsíční lhůtě stanovení v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je v rozporu též se systematickou tohoto zákona. ... Nejvyšší správní soud uzavírá, že na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je tudíž třeba nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně). Tento výklad je třeba zaujmout nejen s ohledem na skutečnost, že v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru není výslovně uvedeno, že by ve dvouměsíční subjektivní lhůtě muselo být řízení o uložení kázeňského přestupku pravomocně ukončeno, resp. rozhodnutí o uložení kázeňského trestu muselo nabýt právní moci, ale i s přihlédnutím k faktickým aspektům řízení o uložení kázeňského trestu. Je nutno vycházet též z toho, že lhůta pro rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře (správní orgánu prvního stupně) činí 90 dnů, je tedy sama o sobě delší než dvouměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí služebního funkcionáře a je tak zřejmé, že dvouměsíční subjektivní lhůtu stanovenou v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru nelze považovat za lhůtu, v níž musí rozhodnutí o kázeňském trestu nabýt právní moci, ale jde o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně).“

Ve světle výše uvedeného dospěl soud k názoru, že subjektivní třicetidenní lhůta stanovená v § 55 zákona o vojácích z povolání se vztahuje k prvnímu rozhodnutí správního orgánu ve věci. Přičemž pro rozhodování žalovaného o odvolání žalobce je již podle § 57 odst. 2 zákona o vojácích z povolání zapotřebí dodržet novou třicetidenní lhůtu. K otázce další délky subjektivní prekluzivní lhůty pro opětovné rozhodnutí ve věci, tj. po zrušení předchozího rozhodnutí, soud opět odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.6.2010 č.j. 4 Ads 51/2010-77 v němž bylo konstatováno, že : „*Podstatný rozdíl spočívá především v tom, že subjektivní lhůta pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 87 odst. 2 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech v délce jednoho roku, umožňovala i s přiměřenou rezervou řízení provést a dokončit u správních orgánů obou stupňů. To samé pak platí v případě judikatury, na kterou odkázal Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 5 A 1/2001, kdy ustanovení § 88 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, § 19 odst. 6 a 8 zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích a ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 238/1991 Sb., shodně stanovily subjektivní lhůtu pro uložení pokuty v délce jednoho roku a objektivní lhůtu v délce tří let. Jak již bylo uvedeno, jinak tomu je v případě dvouměsíční subjektivní lhůty stanovené v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, který má vlastní speciální úpravu a který takto rozsáhlý časový prostor správnímu orgánu (služebnímu funkcionáři) neposkytuje.*“

Výše uvedené závěry lze zajisté vztáhnout na posuzovanou věc, neboť v § 55 zákona o vojácích z povolání stanovená třicetidenní subjektivní prekluzivní lhůta rozhodně správním orgánům neposkytuje dostatečný časový prostor pro uložení kázeňského trestu tak, aby bylo možné i s časovou rezervou provést a pravomocně skončit řízení i u správního orgánu druhého stupně.

V dané věci dne 11.3.2011 došlo ke skutku, za který byl žalobce kázeňsky potrestán. Dne 22.3.2011 se orgán s kázeňskou pravomocí dozvěděl o výsledku šetření Oddělení inspekce a vnitřní kontroly Hlavního velitelství Vojenské policie Praha (viz podání ze dne 22.3.2011, kterým byla věc předložena s návrhem na projednání kázeňského přestupku a

zpráva o výsledku šetření ze dne 22.3.2011, na níž je sice uvedeno, že dne 23.3.2011 s ní byla seznámena určitá osoba, ale její podpis je zcela nečitelným, proto soud dovodil rozhodným datem pro běh subjektivní prekluzivní lhůty datum vypracování předmětných listin, neboť z nich nelze zjistit přesné datum, kdy byly příslušnému orgánu s kázeňskou pravomocí předloženy). Jak soud již uvedl, ode dne 22.3.2011 počala běžet třicetidenní subjektivní lhůta pro uložení trestu, která by byla uplynula dne 21.4.2011, avšak dne 19. 4. 2011 již bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení trestu pro žalobce, které bylo žalobci doručeno dne 20.4.2011. Jelikož žalobce proti rozhodnutí podal dne 21.4.2011 blanketní odvolání, doplněné odvoláním ze dne 26.4.2011, které bylo Kabinetu Ministra obrany doručeno dne 27.4.2011, počíná žalovanému běžet dle § 57 odst. 2 zákona o vojácích z povolání třicetidenní lhůta pro rozhodnutí, která by uplynula dne 27.5.2011. Žalovaný ale již dne 16.5.2011 o odvolání žalobce rozhodl, tak že předchozí správní rozhodnutí zrušil, a toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17.5.2011. Poté správnímu orgánu prvního stupně počala běžet nová třicetidenní subjektivní prekluzivní lhůta dle § 55 zákona o vojácích z povolání, která by uběhla dne 15.6.2011. Správní orgán prvního stupně již dne 10.6.2011 opětovně ve věci rozhodl tak, že žalobci uložil kázeňský trest a rozhodnutí mu doručil dne 13.6.2011. Taktéž proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 13.6.2011 nejprve blanketní odvolání, které následně doplnil podáním ze dne 15.6.2011, jež bylo Kabinetu ministra obrany doručeno dne 16.6.2011. Žalovanému tedy opět dle § 57 odst. 2 zákona o vojácích z povolání počala plynout třicetidenní lhůta pro rozhodnutí o odvolání, která by uplynula dne 15.7.2011. Žalovaný však o odvolání rozhodl již dne 11.7.2011 a žalobci rozhodnutí doručil dne 14.7.2011. V posuzované věci tedy nedošlo ani jedním správním orgánem k nedodržení zákonem stanovených lhůt pro vydání rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Soud pouze podotýká, že také roční objektivní prekluzivní lhůta byla správními orgány dodržena, neboť k jejímu uplynutí by došlo až ke dni 11.3.2012.

Další žalobcova námitka spočívala v tom, že popis skutkových jednání v žalobou napadených rozhodnutí postrádá řádný popis objektivní stránky kázeňského přestupku, tj. jednání, následek a kauzální nexus. Soud opět poukazuje na speciální a komplexní právní úpravu kázeňské pravomoci ukládat kázeňské tresty za kázeňské přestupky vojákům z povolání v hlavě III. zákona o vojácích z povolání a vnitřních předpisech. Konkrétně v čl. 138 a č. 139 Základního řádu Ozbrojených sil České republiky je definována formální i obsahová podoba rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Výrok rozhodnutí o uložení kázeňského trestu musí obsahovat popis skutku s označením místa, dne a doby jeho spáchání, druh a výměru trestu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí musí být uvedeno, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, kdy bylo vojákovu umožněno vyjádřit se k věci a stručný výsledek jednání. Dále je zapotřebí zde uvést důkazy, jejich hodnocení a právní předpisy, na jejichž základě orgán s kázeňskou pravomocí rozhodl. Navíc i s ohledem na nedostatečný časový prostor pro uložení kázeňského trestu je soud toho názoru, že trvat na precizním popisu objektivní stránky kázeňského přestupku provedením konkrétních rozborů následků protiprávních jednání a jejich vzájemných příčinných souvislostí by bylo proti smyslu a účelu kázeňského řízení, které je založeno na rychlém a pokud možno co nejméně komplikovaném rozhodnutí.

Soud má za to, že obě žalobou napadená rozhodnutí splňují požadavky uvedené v čl. 138 a č. 139 Základního řádu Ozbrojených sil České republiky. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou žalobcova skutková jednání, v nichž byly spatřovány kázeňské přestupky určitým a srozumitelným způsobem popsány i s jejich časovou a prostorovou specifikací. Taktéž odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí obsahuje veškeré, vnitřním předpisem požadované náležitosti.

Žalobce namítal procesní vady řízení, zejména nedostatečně zjištěný skutkový stav a formální nedostatky vedení řízení.

Podle § 54 odst. 2 zákona o vojácích z povolání před uložením kázeňského trestu se musí úplně a přesně zjistit skutkový stav. Vojákovi se musí před uložením kázeňského trestu umožnit vyjádřit se k věci, navrhopat důkazy a hájit se. Orgány s kázeňskou pravomocí jsou oprávněny vyslechnout též toho, kdo podal podnět k projednání kázeňského přestupku.

Soud námitku žalobce spočívající v tvrzení, že dne 19.4.2011 došlo jak k ústnímu jednání ve věci, tak k vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, čímž došlo k porušení jeho práv na obhajobu, za situace, kdy správní orgány v mezidobí zrušily rozhodnutí ze dne 19.4.2011, shledal ryze účelovou.

Procesním pochybením správního orgánu prvního stupně však bylo nerespektování žalobcova požadavku na poskytnutí lhůty pro vyjádření do 13.6.2011, vzneseného na ústním jednání dne 6.6.2011. Správní orgán prvního stupně sice v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že na ústním jednání dne 6.6.2011 byla žalobci dána možnost, aby se ve věci vyjádřil ve lhůtě tří dnů, tato skutečnost však z protokolu o ústním jednání ze dne 6.6.2011 nevyplývá. Soudu by se přesto lhůta tří dnů nejevila dostatečnou, když teprve na tomto jednání byl žalobce seznámen s dalšími nově vznesenými pochybeními následně obsaženými ve druhém a třetím odstavci výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce však měl v rámci odvolání možnost se ve věci vyjádřit a navrhnout důkazy, což také učinil. Přestože správní orgán prvního stupně nedostal svým procesním povinností vyplývajícím z § 54 odst. 2 věta druhá zákona o vojácích z povolání, není toto pochybení takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo.

Důvodnou shledal soud také námitku žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Z žalobou napadených rozhodnutí vyplývá, že správní orgány při rozhodování vyšly z jediného důkazu, a to ze zprávy z přezkoumání postupu policejního orgánu při prohlídce ze dne 15.3.2011 pod č.j. 1 KZN 60/2010 – 82 státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze. Správní orgán prvního stupně uvedl, že dle § 53 odst. 3 správního řádu vycházel z presumpce správnosti této listiny a skutečnosti v ní uvedené považoval za pravdivé a prokázané, a proto odmítl provést žalobcem navržené důkazy. Jednak soud zdůrazňuje, že ve zprávě státního zástupce výslovně uvedl, že není oprávněn hodnotit vlastní způsob vstupu policejního orgánu do budovy České televize z hlediska ustrojení, označení a vyzbrojení jednotlivých policistů, jejich chování vůči ostatním osobám a taktiku vedení úkonu. Ve zprávě pouze konstatoval pochybení policejního orgánu v jeho nedostatečné přípravě a výkonu prohlídky, neboť nebyla zajištěna přítomnost informatika – znalce, aby určil na místě důležité věci pro trestní řízení a dále, že nebylo dostatečným způsobem zjištěno u koho se má prohlídka provádět, když kancelář sdíleli tři redaktori. Tato pochybení, zjištěná státním zástupcem, správní orgán prvního stupně vtělil pouze do prvního odstavce výrokové části svého rozhodnutí ze dne 10.6.2011. Žalobce v odvolání nesouhlasil s tím, že správní orgán bez dalšího převzal závěry státního zástupce obsažené ve zprávě ze dne 15.3.2011 a zopakoval, že trvá na provedení navržených důkazů, kterými bude prokázán opak.

V právní úpravě použití tzv. veřejných listin ve správním řízení dle § 53 odst. 3 správního řádu je koncipována vyvratitelná domněnka jejich pravosti a správnosti. Jak je patrné ze správního spisu, žalobce po celou dobu správního řízení pochybení kladená mu za

vinu odmítal a ve svém vyjádření ze dne 18.4.2011 jednoznačně uvedl, že stav bezpečnostního rizika vyhodnotil správně, když do doby příjezdu na parkoviště u budovy č. 2 vzdálené od budovy cca 100m neobdržel žádnou informaci o změně situace a k prokázání tohoto tvrzení navrhl devět listinných důkazů. Dále žalobce ve vyjádření nesouhlasil ani s pochybením spočívajícím v překročení míry nezbytné k dosažení účelu plněného úkolu a nešetření plně práv a svobod, proto požadoval doplnit důkazní materiály o svědecké výslechy osob nacházejících se na místě prohlídky a další listinné důkazy. Je tedy zřejmé, že se žalobce následně již pouze odvolával na provedení důkazů, které byly určitým způsobem navrženy v jeho vyjádření ze dne 18.4.2011. Není tudíž pravdivým tvrzení žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, že žalobce netvrdil, jaké skutečnosti mají být těmito důkazy prokázány či vyvráceny. Nad to soud podotýká, že nelze po žalobci požadovat, aby dopředu konkrétně uvedl, co bude přesně v rámci svědecké výpovědi nově „zjištěno“ či „vyvráceno“. Takováto jednoznačná tvrzení by totiž naopak mohla zavdat příčinu pochybovat o věrohodnosti daného svědka. Soud tak dospěl k názoru, že žalobce se konkrétními tvrzeními a důkazními návrhy snažil vyvrátit státním zástupcem předestřená pochybení kladená mu za vinu. Proto soud shledává v odmítnutí žalobcem navržených důkazů jako nadbytečných, bez řádného zdůvodnění rozpor se zásadou úplného a přesného zjištění skutkového stavu vyjádřenou v § 54 odst. 2 zákona o vojácích z povolání.

Ve druhém a třetím odstavci výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla žalobci kladena za vinu další pochybení. Tato nevyplývala ze zprávy z přezkoumání postupu policejního orgánu při prohlídce ze dne 15.3.2011 pod č.j. 1 KZN 60/2010 – 82 státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze. Žalobce s nimi byl poprvé seznámen až na ústním jednání dne 6.6.2011. Nesouhlasil s nimi a v doplněném odvolání ze dne 15.6.2011 namítal, že na místě prohlídky nebyly přítomny neoprávněné osoby, nýbrž se jednalo o osoby, jejichž vstup byl povolen a kontrolován, a že pouze jeden příslušník ze čtyř nebyl v průběhu prohlídky řádně označen. Zároveň poukázal na absenci právní úpravy popisu označení zásahového oděvu a požadoval vyslechnout osoby správním orgánem označené jako neoprávněné. Soud zdůrazňuje, že v žalobou napadených rozhodnutí není uvedeno na základě, jakých podkladů či důkazních prostředků dospěly správní orgány k závěrům o porušení čl. 1 odst. 1 Závazného pokynu náčelníka a § 1 odst. 5 vyhl. č. 212/2003 Sb. Rovněž nebylo dostatečně vysvětleno, na základě jakých skutečností správní orgány dospěly k závěru, že se na místě zásahu pohybovaly nepovolané osoby - „ostatní příslušníci Vojenské policie, poslanec V. J.“, resp. nepřipustily důkazy, kterými žalobce chtěl vyvrátit tvrzení o jejich nekontrolovaném pohybu. Soud shledává tuto skutečnost opět v rozporu se zásadou úplného a přesného zjištění skutkového stavu vyjádřenou v § 54 odst. 2 věta první zákona o vojácích z povolání.

Soud si je vědom časové náročnosti provedení důkazního řízení v rámci realizace kázeňské pravomoci správních orgánů při ukládání kázeňských trestů. Nicméně přesto nelze rezignovat na zachování základních procesních zásad správního řízení. Proto soud shledal odmítnutí žalobcem navržených důkazů správními orgány bez bližšího vypořádání za pochybení takové intenzity, která odůvodňuje zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože v jeho důsledku bylo do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo.

Soud na závěr podotýká, že se již dalšími námitkami pro nadbytečnost nezabýval.

Na základě výše uvedených skutečností soud podle § 78 odst. 1, 4 s.r.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč. Tuto náhradu je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. dubna 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková